

II. Самодивско жилище.

Три часа далечъ отъ Шуменъ има мѣсто, което се казва Маркешъ. Когато човѣкъ отива отъ Шуменъ за село Драгоево, минава презъ това мѣсто за по-прѣко. Около това мѣсто сега нѣма гжста и едра гора, но пѣтникътъ всѣкога минава съ разтрепериано сърдце презъ тамъ, защото тука много често ставатъ злочестини.

Въ старо време въ това мѣсто никой не смѣлъ да стѣпи поради гжстата и страшна гора и отъ хорски суевѣрия . . . Сто крачки по-долу отъ това мѣсто къмъ западъ въ тъмния гжсталакъ имаше една широка поляна, покрита съ мека трѣва, разни цвѣтя и билки, които издаваха приятна миризма. Посрѣдъ тази поляна се гушеше една малка кжщурка, заобиколена съ нива, чиито високи класове, люлѣени отъ вѣтъра, се вълнуваха като водитѣ на малко езеро посрѣдъ планина, а малката кжщурка изглеждаше като корабъ посрѣдъ езерото

Кжщичката, която нѣмаше повече отъ три доста чистички стаи, изглеждаше самотна. По стѣнитѣ на една отъ стайтѣ бѣха окачени пушки, пищове, две черни маски и две дълги тояги. Въ единъ жгълъ се виждаше кръстъ, предъ който горѣше кандило. Въ тази стая на мека постѣля седѣше бѣлобрадъ старецъ, който дълбоко се бѣ замислилъ. До него на столъ седѣше младъ момъкъ и внимателно гледаше стареца.

— Татко, рече момъкътъ на стареца. Искамъ нѣщо да те питамъ, ама не смѣя.

Старецътъ, дѣдо Петъръ, издигна глава, хвърли погледъ къмъ момъка и каза:

— Питай, сине, ще ти кажа.